

"OKUPA"

CÈLIA PUCHOL

FONT: "EL PAÍS" 11-3-97

RICARDO GUTIÉRREZ

154 detenidos durante un desalojo de "okupas" en Madrid.

Ja ha esdevingut un mot habitual. Darrerament l'hem escoltat en tots els mitjans de comunicació. I, com passa sempre, primer ens interessava, era notícia, però ara ja no. Ben bé, com també passa sovint, no sabem què és això. Pel que diuen els periòdics sembla que són grupets de joves que no volen treballar per guanyar diners i es posen a viure en cases que no són seues: les okupen (pacíficament), d'ací ve el seu nom.

Aquesta és la informació que sembla més objectiva dels periòdics. Però la suposada objectivitat trontolla quan llegim que es tracta de gent insolidària, egoista, sense cap ofici ni benefici, drogadieta, radical, i d'altres adjectius igual d'objectius... Per què?

"Mentre centenars de persones dormen al carrer i els grups no tenen espais per fer activitats, les ciutats amaguen milers de locals buits".

"Les dones i homes que gosen infringir el sagrat principi de la propietat privada (d'uns quants) per obtenir un sostre, els okupes són desallotjats violentament, detinguts i castigats. Quin règim, quin estat, quina societat és aquesta que prefereix abans tenir les cases plenes de rates que de persones?"

Açò és l'altra cara de l'anomenat fenomen okupa. És el que no diuen els periòdics més llegits. No és un fenomen aïllat, de fet, el seu origen està lligat a la revolució dels estudiants a tot Europa l'any 1968. I una segona onada comença als anys 1978-79.

A València els i les okupes del "Kasal Popular", una casa abandonada pel seu propietari i ocupada per un grup de joves al carrer Flora, a prop dels jardins de Viviers, han conviscut gairebé sis anys (dic açò perquè l'abril

passat hauria fet sis anys de l'okupació, però va ser desallotjada a Nadal) amb el veïnat; ara han sigut desallotjats.

Fins ara ningú no s'havia preocupat pels okupes. No feien mal a ningú, no feien nosa ningú i, sobtadament, ningú no els vol a prop. El que fan, això de viure en qualsevol lloc, en mig de la brutícia (?), molesta la societat i la policia.

Ara, amb la reforma del codi penal, cap a començaments de l'any passat la okupació deixa de ser un delictu civil i passa a ser tractat per via penal. Delictu, usurpació. Multa, d'entre 500 i 50.000 pts. al dia durant un període de 6 a 18 mesos i accelerament del procés de desallotjament, etc., s'ha traduït, des de fa uns mesos, en el buidament de molts locals okupats.

Per la seua part, a València el Kasal popular va ser desallotjat fa uns mesos (a Nadal) i la mateixa policia el va enderrocar. La gent que hi vivia va haver d'anar-se'n. Però no va acabar ací la cosa, aquesta okupació va servir per a tornar-se a plantejar la idea de la descentralització: **un barri, una okupació**. Açò es va materialitzar en el trasllat de les activitats (reunions, assajos de grups, etc.) a l'antic mercat de Benimaclet (un antic poble proper a València i que ara ha sigut absorbit per la gran capital) que ja fa temps estava abandonat. El mateix dia de la inauguració d'aquest nou local okupa, també va ser desallotjat i enderrocat per la policia de València i ara és un solar buit, desaprofitat i, molt prompte, objecte d'especulació.

I a València han seguit les okupacions i també els desallotjaments: el Port de Sagunt, la Casa del Riu, Burjassot, Russafa, etc. A

Russafa hom va okupar un antic palau que està calent. Ací el desallotjament es va fer sense cap ordre ni autorització i sota els tirs d'un veí que va disparar amb perdigons. Ara, un grup de joves, molts d'ells estudien Bup o Fp, està okupant una casa al carrer Illes Canàries, amb tots els entrebancs i les responsabilitats a què s'han d'enfrontar per estar estudiant, ser joves i okupar. Com veiem, les okupacions, malgrat la repressió feixista que pateixen diferent, continuen i continuaran.

Els locals okupats estan habitats per persones que vesteixen diferent, porten els cabells llargs o pintats de colors, i només per aquesta imatge els mitjans de comunicació els tillen de perillosos, associats a guerrilles urbanes, etc. Però l'okupació no són les quatre parets d'una casa, és quelcom més, no només denunciar la problemàtica de l'habitatge, sinó que posa en qüestió l'ordre socioeconòmic vigent: el capitalisme. Pretén autogestionar-se sense haver de demanar ajuda a ningú.

Cada casa té el seu projecte de vida i de convivència, i està organitzada assembleàriament, és a dir, que tothom pot proposar una activitat que vulga dur a terme: teatre, xerrades, etc. Es parla entre tots i es decideix entre tots i totes.

Anem a exemples concrets.

"Una trentena de joves i un gos, segons el comunicat, van okupar el 20 de març una casa de la Renfe que es trobava pràcticament en ruïnes (a la Noguera)".

"El col·lectiu d'okupes vol convertir-la en un ateneu llibertari on es facin des de classes de guitarra i pintura fins a concert i exposicions, i ja ha començat a restaurar i condicionar la casa".